

ГРАНСКИ СИНДИКАТ
ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА СРБИЈЕ

НЕЗАВИСНОСТ

ПРОГЛАС

Док је нама нас

Ми, сведоци новог времена, жртве бујице бесконачне транзиције, апостоли такозваних реформи, лаконоги Ахилеји који покушавају стићи и победити корњачу овешталог околапа незнања, стојимо на барикадама свести које сежу даље од времена прве Академије. То је она ивица памћења када је човек у црнилу непознатог запалио прву бенигну лучу сазнања потајно сневајући о буктињи која ће запалити свет.

Ми, корифеји уметности, науке, образовања и васпитања, друштвеног деловања, прометејски стојимо пред аутономним судом професије коју смо изабрали. Бирајући професију ми смо у ствари бирали позив, позив части, позив људскости, позив ренесансе човековог духа, позив ослобађања човековог ума, тела, ослобађања простора, времена, тонова и боја којим за тло бејасмо везани.

Ми, храбро одбацујемо тешке букагије високопарних речи на коју се позивају „они који нам кажу да нам желе добро“. Одбацујемо њихову скупу бригу о нама, неолиберални капитал као реч без значења, концепт (с)лепог потчињавања, њихову облапорну љубав и њихове модусе којима желе да нас укалупе у оне који климају, потврђују, имају залеђене осмехе, изанђале фразе и не мисле да мисле.

Ми, носиоци платоновске заклетве, хоћемо суштину а не пуку форму. Нећемо вашу папирологију! Нећемо да фабрикујемо ученике, нећемо да клонирамо дипломе! Кажемо гласно НЕ наметнутим наметима, НЕ губитку права! Нећемо учитеље који раде два посла! Шта хоћемо?

Ми хоћемо да стварамо слободне људе, а за то Ми морамо бити неоковани. Морамо имати права на достојанствен рад, пристојну плату и живети без страха од престанка уговора о раду! Хоћемо да се питамо о стратегији образовања! Хоћемо да потписани Протоколи, Уговори, Закони, Правилници, Колективни уговори буди етички кодекси — обавезујући и за потписнике са друге стране стола. Хоћемо саветнике који саветују! Хоћемо екстерне комисије које не доживљавамо као јахаче апокалипсе! Хоћемо директоре које бирају запослени у школи, а не директоре који „бирају“ запослене! Хоћемо одборе од запослених, а не страначке одборе у школама, вртићима, факултетима! Хоћемо сигурност радних места, хоћемо уговоре на неодређено! Хоћемо да учитељ буде учитељ — а не административни радник, хоћемо да се падагог бави децом, да се директор бави организацијом наставе, хоћемо да теткица буде поштована, да домар буде домар, да васпитачица васпитава. Тек кад ово све испунимо ученик ће бити ученик, просвета ће се опет звати просветом, а држава ће моћи бити отаџбина.

Ми долепотписани, Ми грански, Ми синдикални, Ми просветни, Ми радници, Ми независни, Ми Србије указујемо овим Прогласом наставак наших борби! Бацамо рукавицу у лице сваком неукусу, непотизму, остракизму, дилентатизму, непрофесионализму и свим другим лажним измима! Наша оружја су донкихотовски мач, Архимедови кругови, коперникански обрти, копља која пишу, речи наших ученика које разноси Еол, понавља Ехо. Идеја је у основи сваког дела, носиоци идеја су крадљивци визија, они који имају идеју и визију имају читав свет. У почетку беше Реч, дух нико поразио није. Борба се наставља и на крају је Реч или Смисао! Смислом против бесмисла! Независност против зависности! Vivat academia, vivant professores!

ГСПРС НЕЗАВИСНОСТ